

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 49

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 28
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικοπόλεως ΔΗΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιδυντάκτης Τεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναγκαία διαφώτισις ἐν τῷ ζητήματι τῶν μεταφράσεων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου — Αἱ περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου γνώμαι ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις — Νέα παπικὴ ἐγκύκλιος — Ἐξηγήσεις — Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΑΦΩΤΙΣΙΣ ΕΝ Τῷ ΖΗΤΗΜΑΤΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀναβαλόντες ἑλλείψει χώρου ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ νὰ παράσχωμεν διαφωτίσεις τινὰς ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρατηρηθεῖσαν παρεξήγησιν ἐν τῇ συναδέλφῳ «Ἀναπλάσει» διὰ τὸ «πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ἐκχυδαῖστας τῆς ἁγίας Γραφῆς» ἄρθρον ἡμῶν, πράττομεν τοῦτο ἐν συντόμῳ σήμερον. Ἡ ἐρίτιμος συνάδελφος ἐκ τῶν γραφομένων ἐκεῖ περὶ μεταφράσεων καθόλου συμπεραίνει, ὅτι κατὰ τὴν «Ἐκκλησι. Ἀλήθειαν» «δύναται νὰ δοθῇ διὰ τὴν ἰδιαιτέραν χρῆσιν τοῦ λαοῦ μας μετάφρασις ὀρθόδοξος ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ἔγκρισιν τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας». Ἐπειδὴ, ὡς ἡ αὐτὴ ἐρίτιμος συνάδελφος ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ τῆς παρατηρεῖ, διερχόμεθα ἐποχὴν παρεξηγήσεων, ἃς μας ἐπιτρέψῃ χάριν τῆς ἀκριβείας καὶ πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων νὰ παρατηρήσωμεν ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ἀγάπης τὰ ἑξῆς: α') Οὐδαμοῦ τοῦ ἡμετέρου ἁρθρου εὐρηται οὕτως διατετυπωμένη γνώμη ἀναφορικῶς πρὸς τὸ τί ὀφείλει τὴν σήμερον νὰ πράξῃ ἡ

ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐν σχέσει πρὸς τὰς κατὰ λέξιν μεταφράσεις τῆς ἁγίας Γραφῆς. β') Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐν τῷ ἁρθρῷ ἡμῶν ἐκείνῳ, θεωρήσαντες ἀναγκαῖον, δι' οὓς ἐκεῖ ἀναπτύσσομεν λόγους, νὰ ἐπισκοπήσωμεν συντόμως τὴν ἱστορίαν τῶν παρ' ἡμῖν μεταφράσεων τῆς ἁγίας Γραφῆς καθόλου, ἐπιφέρομεν, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ἡ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, θεολόγοι τινὲς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, οἳ οἱ ὁ Βάμβας, ὁ Φαρμακίδης κλπ., ἡ καὶ Πατριάρχαι, ὡς ἄτομα ἀπλῶς ἐκφρασθέντες οὐχὶ δὲ καὶ διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως (Γρηγόριος ὁ Ε' καὶ εἴ τις ἕτερος), εὐρεθέντες ἄλλοτε ἐναντι τῶν διὰ τῶν μεταφράσεων ἐνεργειῶν τῶν προτεσταντῶν, δὲν ἔκριναν καλὸν νὰ κηρυχθῶσι κατ' ἄρχὴν ἐναντίοι μηδὲ κατ' αὐτῶν ἐτι τῶν εἰς τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν μεταφράσεων πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένων τότε παρεξηγήσεων, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν παρ' ἡμῖν ἐμφανισθεισῶν τοιούτων μεταφράσεων, πλὴν, προσθέτομεν ἀμέσως ὅτι τὸ τοιοῦτο ἔπραξαν οὐχὶ ἄνευ ὄρων, οὓς καὶ παραθέτομεν ἐκεῖ, καὶ οἵτινες προφανῶς εἰσι λίαν αὐστηροὶ, καὶ περαιτέρω ἐπάγομεν αὐτολεξεῖ τάδε, ἅτινα ἀποροῦμεν πῶς διέφυγον τὴν προσοχὴν τῆς ἀθηναϊκῆς συναδέλφου: «Ἐπειδὴ δὲ, λέγομεν ἐκεῖ, ὡς εἶνε ἐπίσης γνωστὸν ἐκ τῆς αὐτῆς ἱστορίας τῶν τοιούτων παρ' ἡμῖν μεταφράσεων, οἱ ἀνωτέρω ὅροι δὲν ἐτηρηθῆσαν πάντοτε ἀκριβῶς, διὰ τοῦτο βλέπομεν, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία δύνα-

πίδτως διέκειτο ἀρχῆθεν πρὸς τὰς τοιαύτας μεταφράσεις. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῷ ιστορικῷ μέρει τῆς ἡμετέρας διατριβῆς, ὅπερ ἐκθέτει ἀντικειμενικῶς ὅλως ἄλλων χρόνων καὶ καιρῶν μέτρα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἢ μάλλον θεολόγων τινῶν αὐτῆς, ὡς πρὸς δὲ τὸ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ αὕτη σήμερον γράφομεν περαιτέρω τὰ προσήκοντα σαφέστατα, μὴ ἐπιδεχόμενα μηδὲ τὴν ἐλαχίστην παρεξήγησιν.

«Διὰ ταῦτα καὶ σήμερον, λέγομεν ἐπὶ λέξει ἐν τῇ αὐτῇ διατριβῇ, ὅτε διὰ τοιούτων θρασέων τολμημάτων, οἷον τὸ προαναφερθὲν, οὐ μόνον τὸ γλωσσικὸν ὕψος τοῦ ἱεροῦ πρωτοτύπου ἀπειροκάλως καταρρίπτεται, ἀλλὰ καὶ τὸ θεόπνευστον αὐτοῦ νόημα παχυλῶς διαστρέφεται παρὰ προσώπων μὴδ' ἄκρῳ δακτύλῳ, ὡς ἔοικε, γευσμένων θεολογικῆς ἐπιστήμης, ἢ παρ' ἡμῖν ἀνωτάτῃ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, ἢ ἐμπειστευμένη τὴν ἀλώβητον τήρησιν τῶν θεοσδότην Γραφῶν, καθήκον ἔχει, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ στρέψῃ σύντονον τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος, καὶ δὴ νὰ τονίσῃ ἐναντι τῶν τὰ τοιαῦτα τολμώντων τὰς ἐξῆς ἀναντιρρήτους ἀληθείας: α') ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἢ πρωτότοκος αὕτη θυγάτηρ τῆς Διαθήκης τῆς χάριτος, ἔχουσα τὸ ἐξαιρετικὸν μεταξὺ πασῶν τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προτέρημα, νὰ παραλάβῃ παρὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων τὰς ἀγίας Γραφὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς, τῇ ἐλληνικῇ δηλονότι, γλώσσῃ, καὶ δὴ τὴν μὲν Π. Διαθήκην ἐν τῇ κατὰ θείαν πάντως πρόνοιᾳ γενομένη αὐθεντικῇ τῶν Ο' μεταφράσει, τὴν δὲ Κ. Διαθήκην οὕτως, ὡς αὕτη ἀμέσως ἐγράφη παρ' αὐτῶν τῶν θεοπνεύστων αὐτῆς αὐτουργῶν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, πρὸς δὲ εὐτυχίσασα, ἵνα διὰ τῆς καθημερινῆς καὶ ἀδιακόπου διὰ μέσου τῶν αἰώνων χρήσεως τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου πρωτοτύπου εἰσαγάγῃ πλείστας τῶν τε ἐκφράσεων καὶ λέξεων αὐτοῦ μὴ μόνον ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὑμνογραφίᾳ καὶ φιλολογίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ σήμερον παρ' ἡμῖν καθωμιλημένῃ γλώσσῃ, ὀφείλει νὰ μὴ κατακολουθῇ μὴδ' ἐν τούτῳ τυφλοῖς ὁμμασι τοῖς παρ' ἄλλοις χριστιανικοῖς λαοῖς γινομένοις, ἀλλὰ ν' ἀπονέμῃ ἀνάλογον τῇ προνομιούχῳ αὐτῆς ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ κειμένου θέσει σεβασμὸν πρὸς αὐτὸ, ρυθμίζουσα καταλλήλως πρὸς τὴν τοιαύτην προνομιούχον θέσιν αὐτῆς τὰς πρὸς

τὸ ἱερὸν κείμενον σχέσεις τῆς β') ὅτι ὡς ἐκ τῆς ὑποδειχθείσης σχέσεως τοῦ ἐλληνικοῦ πρωτοτύπου πρὸς τὴν κρατοῦσαν σήμερον παρ' ἡμῖν κοινὴν διάλεκτον, **δυσκολωτάτη**, πολλαχοῦ δὲ καὶ **ἀδύνατος**, ἀποβαίνει ἢ κατὰ λέξιν **ἀκριβῆς** καὶ ἄνευ βλάβης τῆς ἐννοίας τοῦ πρωτοτύπου μετάφρασις γ') ὅτι τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ὕφους καθόλου ἐχόντων κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τοιαύτην πρὸς τὰ νοήματα ἐν γένει σχέσιν καὶ ἀναλογίαν, οἷαν τὸ ἔνδυμα πρὸς τὰ φοροῦντα αὐτὸ πρόσωπα, τὸ περιβάλλειν τὰ ὑψηλὰ καὶ σεπτὰ τῆς ἀγίας Γραφῆς νοήματα διὰ λέξεων καὶ φράσεων χυδαίων καὶ πεπατημένων, ὡς διὰ τινος «ράκους ἀποκαθημένης», ἵνα κατὰ τὸν προφήτην εἴπωμεν, ἀποβαίνει τι τὰ μάλιστα ἐπιβλαβές, ἀκαλαίσθητον, ἀηδές, καὶ πον καὶ γελοῖον δι' ἣν παρουσιάζει ἀλλόκοτον δυσαρμονίαν μεταξὺ λέξεως καὶ νοήματος, περιβλήματος καὶ περιεχομένου. Εἶνε ὡς νὰ ἐνέδυνε τις ἄρχοντα ἢ βασιλέα διὰ ρακῶν ἐσχάτης ποιότητος καὶ δ') ὅτι, ἀφοῦ κύριος σκοπὸς τῶν ἐπιδιωκόμενων νῦν μεταφράσεων παρ' ἡμῖν δέον νὰ ᾖ κατὰ τὸ δυνατόν εὐρυτέρα καὶ ἀποτελεσματικωτέρα διάδοσις τῶν ἀγίων Γραφῶν μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῖν ἀπλουστέρων, τοῦθ' ὅπερ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ὡς εἴρηται, οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύει ἀλλὰ καὶ διακαῶς εὐχεται καὶ ἐπιποθεῖ, ἀνάγκη νὰ μελετηθῶσιν ἐπισταμένως καὶ ἐξευρεθῶσι τὰ πρὸς τὴν τοιαύτην διάδοσιν, τὰ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ, συντελεστικά μέσα, οὐχὶ δὲ νὰ ἐκχυδαῖζῃται ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τὸ σεπτὸν κείμενον τῆς ἀγίας Γραφῆς ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ ζημίᾳ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς». Ὡς τοιαῦτα δὲ μέσα συνιστῶμεν αὐτόθι τὰ ἀνέκαθεν εἰρήσει, οἷαι αἱ ἐρμηνεῖαι, ἐκτενεῖς ἢ σύντομοι. ὧν τελευταίων χρήσιν ἐποιήσατο τῇ ἀδείᾳ καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἐκκλησίας ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως», οὗ ἡ ἐκδοσις φέρει τὸν τίτλον: «**Τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ πρωτότυπον κείμενον, εἰς ἐρμηνείαν δύνητον καὶ εἰς προσευχὰς**», καὶ ὁ κακῶς οἱ μὴ εἰδότες τὰ πράγματα συγχέουσι πρὸς τὰς **κατὰ λέξιν μεταφράσεις**, ὑπὲρ ὧν, ὡς κάλλιον παντὸς ἄλλου γινώσκουσιν οἱ περὶ τὴν «Ἀνάπλασιν», ὁ γράψας τὸ ἄρθρον ἐκείνο ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» οὐδέποτε συνηγόρησεν.

Φρονοῦμεν ὅτι αἱ δοθεῖσαι διαφωτίσεις αἰ-

ρουσι πᾶσαν περαιτέρω παρεξήγησιν, καὶ δια-
τρανοῦσι τὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου φρόνημα τῆς
τε συντάξεως τῆς «Ἐκκλησ., Ἀληθείας» καὶ τοῦ
Οἴκου. Πατριαρχείου, ὅπερ ἄλλως τε διεξοδι-
κώτερον θέλουσιν ἰδῆ προσεχῶς ἐκφαινόμενον
οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐν τῇ ὁσονοῦπῳ δημο-
σιευθησομένῃ σχετικῇ πρὸς τὰς μεταφράσεις
καθόλου πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ ἐγκυκλίῳ.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος τῆς μεταφράσεως τοῦ
ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀνέγνωμεν ἐν Ἀθηναϊκῇ συναδελφῷ,
τῇ «Πρωτῇ» ἀξιολογώτατον ἄρθρον, γραφὲν κατὰ τὰς
παραμονὰς τῶν λυπηρῶν συμβάντων ἀλλ' ἐσχάτως
μόλις περιελθὼν εἰς χεῖρας ἡμῶν (ἴδε φύλλ. 7 Νοεμ-
βρίου ἐ. ε.), ἐν ᾧ σποδρῶς κατακρίνεται ἡ τε ἀσέ-
βεια τοῦ τολμήματος καὶ ἡ πρὸς πρόληψιν ἀπεικτέων
ὀλιγωρία τῶν ἀρμοδίων, πρὸς δὲ ὑποδείκνυται ὁ ἐπι-
κρεμάμενος ἐξ ἀφορμῆς πάντων τούτων κίνδυνος. Ἐκ
τοῦ ἁρθροῦ τούτου ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς ἀξιανθύνω-
στα, ἐπαινοῦντες ἐκ καθήκοντος τὴν ὀρθοφροσύνην ὡς
καὶ τὰ φιλόστοργα αἰσθήματα πρὸς τὴν Μ. τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίαν τοῦ ἁρθρογράφου.

«Δὲν ἐπείσθησαν, λέγει, προέβησαν εἰς τὰς μετα-
φράσεις των, ἐτύπωσαν καὶ διένειμαν αὐτάς καὶ μετα-
ξὺ τοῦ στρατοῦ ἐτι, ὡς διεδόθη, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως
καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς Ἐκκλησίας, ὀλιγορήσαντες
αὐτῆς, ὡσάν τὸ Εὐαγγέλιον ἦτο μυθιστόρημα ἢ ἦτο
καμμία Χρηστομάθεια ἢ κανεὶς Γεροστάτης εἰς τὴν
διέθεσιν παντὸς ἐκδότου καὶ βιβλιοεμποροῦ. ἐξήντη-
σαν τὴν πρώτην ἐκδοσιν καὶ ἤρξαντο παρασκευάζον-
τες καὶ δευτέραν, ὡς ἔγραφον πρὸ τινῶν ἡμερῶν αἱ
ἐφημερίδες, ἐπεχείρησαν δὲ νὰ ἐπιδειξῶσι τὰ μετα-
φραστικὰ αὐτὰ κατορθώματα καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν
τῶν ἐφημερίδων».

«Τέλος πάντων ἠναγκάσθη ἡ Μητέρα Ἐκκλησία
νὰ σείσῃ ἰσχυρῶς τὸ κοιμώμενον τέκνον τῆς, νὰ τὸ
ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ ἐπιτάξῃ αὐτῷ νὰ καταστειλῇ τὴν
ἀνίερὸν ταύτην βεβήλωσιν, ἥτις ὑπερέβη πᾶν ὄριον
ἀνοχῆς».

«Ἀλλ' ὡσάν τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας τὸ κέλευ-
σμα ἦτο Παπικόν τι αὐθαίρετον ἢ ἐπίβουλόν βούλευ-
μα, ἀντὶ νὰ ὑπαγορεύσῃ αὐτοῖς ὑποταγὴν, ἐξῆψε τὰς
φρένας τῶν ὑπερμάχων τῶν παντοίων βεβήλώσεων
καὶ στρεβλώσεων, ἤρξατο δὲ συζητήσει ἀνευλαβῆς
μὲν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐναντία δὲ πρὸς
τὴν λογικὴν καὶ τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς παρα-
δόσεις, προκλητικῇ πρὸς τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. Τέλευ-
τῶν δ' ἐπάγει:

«Τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα καὶ ἡ ἐν τῇ κινήσει
τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας γαλήνη διαφέρουσι πολὺ
ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, τὴν ὁποῖαν διαχειρί-
ζονται οἱ ὑπουργοί, καὶ ἀπὸ τὰ ζητήματα τῆς δημο-

σίας τάξεως τὰ ὁποῖα περιϋβρίζουσιν οἱ ἀστυνόμοι καὶ
οἱ ἀποσπασματάρχαι. Συμβουλευόμεν τοὺς ἐναντιο-
φρονοῦντας νὰ μελετήσωσι καλῶς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ
νὰ ἐγκαταλίπωσιν ἐγκλίρως γνώμας ἀκατανοήτους
καὶ ἐπινοήματα παρὰ κινδυνευμένα καὶ ὑποπτα,
πρὶν ἢ ἡ ἐπελθοῦσα εἰς τὰς τάξεις τῶν ποιητῶν συγ-
κίνησις μεταδοθῇ καὶ εἰς τὰς μεγάλας λαϊκὰς τάξεις».

ΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΓΝΩΜΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΙΣ ΧΡΟΝΟΙΣ*

«Αἱ τελεταὶ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἰδί-
αι τῆς θείας λειτουργίας εἰσὶν αὐταὶ ἐκεῖναι
αἱ ἀποστολοπαράδοτοι, λαμπραὶ καὶ κατανυκτι-
καὶ τελεταί· οὐδὲν ἔθνος, οὐδεμία κοινωνία χρι-
στιανικὴ δύναται καυχῆσθαι εἰς τὸν Ἰάκω-
βον, εἰς τὸν Βασίλειον, εἰς τὸν Χρυσόστομον.
(Ἐγκύκλιος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας κατὰ Μάϊον τοῦ αἰωμῆ).

Ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, πρῶτος ἱεράρχης τῶν
Ἱεροσολύμων, οὐ μόνον ὡς Ἀπόστολος ἀλλὰ καὶ
ὡς Ἐπίσκοπος ὠριμένης παροικίας, διέταξε τὴν
θεῖαν λειτουργίαν καὶ παρέδωκεν αὐτήν, ὡς ὠρι-
σμένως διατετυπωμένην λειτουργικὴν διάταξιν, ὅτι
δὲ τὴν λειτουργίαν ταύτην ἐπέτεμον ὁ τε Μ. Βασι-
λειος καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, εἶνε γνώμη τῆς ὀρ-
θοδόξου Ἐκκλησίας ἀναντίρρητος, ἔχουσα συμμαρ-
τυροῦσαν ὁλόκληρον τὴν ἀρχαιότητα καὶ κεκυρω-
μένην διὰ τοῦ λβ' κανόνος τῆς Πενθέκτης Συνόδου.
«Τὰ ἐν τῇ τελετῇ τῶν ὁρῶν — ἔγραφε πρὸς τοὺς
θεολόγους τῆς Τυβίγγης ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας
Β' — γινόμενα, καθὼς Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος πρῶ-
τος διετάξατο, ὡς παρὰ τοῦ Σωτῆρος διδαχθεῖς, ὡς
ἐν τοῖς θείοις τῶν ἁγίων Πατέρων κανόσιν εὕρισκε-
ται καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἱστορίαις καὶ ὡς

* Σ. Σ. Ε. Α. Ἡ Σύναξις τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας», ὁρ-
μωμένη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὅτι πρὸς διαλεύκανσιν τοιούτων θεολο-
γικῶν ζητημάτων, ὅσον τὸ ἐσχάτως παρ' ἡμῶν ἀνακινήθην ζή-
τημα περὶ τῆς γνησιότητος τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀδελφοθεοῦ
Ἰακώβου φερομένης λειτουργίας, τὰ μάλιστα συντελετὴ ἡ ψύ-
χαιμος καὶ νηραλῆς ἐπιστημονικὴ συζήτησις, εὐχαρίστως κα-
ταχωρίζει ἐν ταῖς στηλαῖς αὐτῆς τὴν ὑπ' ὄψιν σχετικὴν
διατριβήν, ἐκθέτουσαν κυρίως τὰς ἐξωτερικὰς περὶ τῆς ἐν λό-
γῳ λειτουργίας μαρτυρίας, τὴν ἀπέστειλεν αὐτῇ ὁ πανοσιολ.
ἀρχιεπίσκοπος καὶ διευθυντὴς τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Σταυ-
ροῦ κ. Χρυσόστ. Παπαδόπουλος, ὡς προηγουμένως ἐδημοσίευσε
δύο ἐκτενεῖς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου διατριβὰς τοῦ πανοσιολ.
Μ. ἀρχidiaκόνου τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου κ. Γερμανοῦ Βα-
σιλάκη, τῶς διευθυντοῦ τῆς αὐτῆς Θεολογ. Σχολῆς, ἃς καὶ
βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν προηγουμένοις φύλλοις τῆς «Ἐκκλη-
σιαστικῆς Ἀληθείας».

τὸ ἀληθὲς ἔχει καὶ παρ' ἡμῖν κρατεῖ. Καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Μ. Βασίλειος ὡς ἐν τῷ τύπῳ ἥς διετάξατο λειτουργίας καὶ τῶν θείων εὐχῶν φαίνεται. Εἶτα καὶ ὁ Χρυσόστομος . . . » Οὐδόλως παραδέχεται ἡ Ἐκκλησία, ὅτι τὸ νῦν σωζόμενον κείμενον τῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου εἶνε ἄμεσον αὐτοῦ σύγγραμμα, μεθ' ὧν τῶν ὁμολογουμένως μεταγενεστέρων εὐχῶν καὶ τῆς μεταγενεστέρως δογματικῆς φρασεολογίας, ἀλλ' ὅτι τὸ κείμενον τοῦτο εἶνε αὐτὴ ἡ λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἡ σχοῦσα μὲν παρ' αὐτοῦ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἀρχὴν, προσλαβοῦσα δὲ τὰς εὐχὰς, ἃς οἱ μετὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον Ἐπίσκοποι Ἱεροσολύμων προσετίθουν ἐκάστοτε. Ὡστε ἡ Ἐκκλησία οὐδόλως θεωρεῖ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ὡς ἀποστολικὴν γραφὴν, ἀναγνωρίζει ὅτι τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς κείμενον προσέλαβε μεταγενεστέρως εὐχὰς, μάλιστα αὐτὸς πάλιν ὁ Ἱερεμίας γράφων ὑποδηλοῖ, ὅτι ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ ἐξῆς ἐπεκράτησε νὰ τελώνται αἱ δύο μόνον λειτουργίαι ἢ διότι δὲν ἔμεινε τὸ κείμενον τῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ὁποῖον ὑπ' αὐτοῦ παρεδόθη ἢ διότι πράγματι συνέταμον αὐτὴν οἱ δύο μεγάλοι Πατέρες. Μὴ ἀποκρούουσα ἡ Ἐκκλησία τὴν προφανεστάτην ἀλήθειαν, ὅτι πολλὰ εἰσι τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ λειτουργίᾳ μὴ συγγραφέντα βεβαίως ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἀλλ' ὀρθόδοξα καὶ εὐσεβῆ, ἅτινα οὐδόλως μετέβαλον τὰς ἀποστολικὰς τῆς λειτουργίας βάσεις, ἔχει πεποιθήσιν, ὅτι ἡ λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου οὐδόλως ἦτο ἀόριστος τις καὶ ἀφρημένη διάταξις τῆς λειτουργίας, ἀλλ' ὠρισμένη λειτουργία τούτου ἕνεκα καὶ μέχρι τῆς σήμερον μεταχειρίζεται περὶ αὐτῆς τὴν ἔκφρασιν τῆς Πενθέκτης Συνόδου. Οὕτω, λόγου χάριν, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἣν ἐτησίως ψάλλει*, ὀνομάζει αὐτὸν «τῆς τελειωτικῆς ἱερουργίας πρῶτον μυσταγωγὸν καὶ συγγραφέα». «Τοῦ θείου Πνεύματος—λέγει ἕτερον ἄγμα τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας ταύτης ἐκδεδομένης ἐκ χειρογράφου τοῦ ΙΔ' αἰῶνος σωζομένου νῦν ἐν τῇ μεγάλῃ μοναστηριακῇ Βιβλιοθήκῃ—τὴν ἐπιφοίτησιν μάκαρ δεξιόμενος, τέμενος γέγονας τῶν χαρισμάτων τῶν αὐτοῦ καὶ τύπον πλάτος ἔχοντα μυστικὸν συνέγραψας πανιέροις νοήμασι καὶ σοφαῖς ἐκφράτεσι, θεοφόρε Ἰάκωβε, φρικτῆς ἱερουργίας, καὶ τοῦτον παρέδω-

κας τῇ Ἐκκλησίᾳ». Καὶ τέλος «Τοῦ Πατρὸς τῶν Λόγων μαθητευθεὶς θείων τε αὐτόπτης μυστηρίων ἀναδειχθεὶς, ἐν Σιών ποιμαίνει τὴν Ἐκκλησίαν πρῶτος καὶ λειτουργίαν γράφεις πρῶτος Ἰάκωβε». Ἡ γνώμη ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐγγράφως παρέδωκε τὴν ἱερὰν λειτουργίαν, ὅπως εἶπεν ἡ Πενθέκτη Σύνοδος καὶ ὅπως ἐπισήμως ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων λέγει σήμερον, ἐξεπήγαγεν ἢ ἐκ τοῦ ὅτι ἐπίστευεν ἡ Ἐκκλησία, ὅτι αἱ πρῶται βάσεις τῆς λειτουργίας ταύτης γραπτῶς ἐξετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἢ ἐκ τοῦ ἀναμφιβόλου γεγονότος, ὅτι ἡ λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου δὲν ἦτο μόνον ἀπλὴ παράδοσις, ἀλλ' ὠρισμένως διατετυπωμένη λειτουργικὴ διάταξις, σωθεῖσα ἐγγράφως ἀπὸ τῶν πρῶτων τῆς Ἐκκλησίας αἰώνων, πλουτισθεῖσα δὲ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἀναπτυχθεῖσα, μὴ ἀποβαλοῦσα δὲ τὰς πρῶτας αὐτῆς βάσεις, ἄλλως τε καὶ ἡ Πενθέκτη Σύνοδος εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸ νῦν κείμενον τῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου καὶ εἰς αὐτὸ παραπέμπει, ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ἡ εὐχὴ, ἣν ὑποδεικνύει τοῖς Ἀρμενίοις. Εἶνε γνωστὸν καὶ βέβαιον, ὅτι κατὰ τὸν Β' αἰῶνα ὑπῆρχον ἤδη γραπτὰι λειτουργίαι. Οὐ μόνον οἱ γνωστικοὶ αἵρετικοὶ εἶχον γραπτὰς λειτουργίας, ὡς καταφαίνεται, λόγου χάριν, ἐκ τῶν Ἀποκρύφων Πράξεων τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου, ἀλλὰ καὶ οἱ ὀρθόδοξοι, ὡς μαρτυροῦσιν ἡ Διδαχὴ τῶν Ἀποστόλων, τὸ πρό τινων ἐτῶν ἐν Faioum τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Bickell ἀνακαλυφθὲν λείψανόν λειτουργικῆς ἐλληνικῆς εὐχῆς ἐν παπύρῳ τοῦ Γ' καὶ Δ' αἰῶνος, τὰ συγγράμματα τῶν Ἀπολογητῶν καὶ ἀντιρρητικῶν Διδασκάλων καὶ Πατέρων τῶν τριῶν πρῶτων αἰώνων, ἰδίως δὲ τοῦ Ἰουστίνου καὶ Ὀριγένης, τέλος ὁλόκληρος λειτουργία σωζομένη ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς Διαταγαῖς, προσελθοῦσα δὲ ἐκ τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἥτις εἶνε ἡ λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου. Ὡστε ἡ λειτουργία αὕτη ἠδύνατο ἐγγράφως νὰ σωθῇ ἀπὸ τῶν πρῶτων τῆς Ἐκκλησίας αἰώνων προσλαμβάνουσα βεβαίως πάντοτε νέας εὐχὰς καὶ νέους ὕμνους, ὅθεν εἶνε τὸ πρῶτον λειτουργικὸν μνημεῖον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ συνάπτει τὰς λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πρὸς τὴν ἀποστολικὴν λειτουργίαν, εἶνε, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ συγγραφέως τῶν λαμπρῶν περὶ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθιῶν ἐπιστολῶν, ἡ ἄλυσις, ἥτις συνάπτει τὴν σημερινὴν λειτουργίαν μετὰ τῆς ἀρχετύπου συστάσεως αὐτῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος, ἄλυσις τῆς βαθυμετῶν συστάσεως τῶν λεπτομερειῶν αὐτῆς ἐν

* Σ. Σ. Χάριν ἀκριβείας σημειωτέον, ὅτι τὸ ἔθιμον τῆς κατ' ἔτος τελείσεως τῆς λειτουργίας Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐν Ἱεροσολύμοις μόλις πρὸ ἔτους ἀνεκαίνισθη.

διαστήματι τινων αιώνων κατ' ἔμπνευσιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων. Αὐτοὶ οὗτοι ἐνομοθέτησαν διὰ τῶν ἀμεταβλήτων τελετῶν τὴν γινομένην κατ' ἀρχὰς ἐλευθέρως διὰ λόγων καὶ ἔργων παράστασιν καὶ οἶονεὶ ἐπανάληψιν τοῦ μυστικοῦ Δείπνου τοῦ Χριστοῦ καὶ μυστηριωδῶς ἐξεκόνισαν ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον διὰ τῆς πορείας μιᾶς θείας λειτουργίας. Τινὰ τῶν καθέκαστα τῆς λειτουργίας μετεβάλλοντο—ἐπιλέγει—κατὰ τόπους καὶ χρόνους, ἀλλ' ἡ οὐσία αὐτῆς οὐδέποτε. Διετηρήθησαν μέχρις ἡμῶν ἰδιαίτεροί τινες τύποι τῆς λειτουργίας τῶν ἀποστολικῶν χρόνων ἐντελῶς ὅμοιοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξαιρουμένων μόνον προσευχῶν τινων ἀπαγγελλομένων κατὰ τὴν ἰδιαίτεράν ἔμπνευσιν τῶν μεγάλων ἱεουργῶν. Ἡ λίαν ἐκτεταμένη λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου πρώτου ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ψάλλεται ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα. Κατὰ δὲ τὴν Δ' ἑκατονταετηρίδα ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας, ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, συγκαταβαίνων εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν συνέταμεν αὐτὴν ἐν μέρει καὶ ἐν τοιαύτῃ τάξει τελεῖται νῦν κατὰ τὰς Κυριακὰς τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ τινὰς ἄλλας ἑορτάς. Τὴν λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Βασιλείου συνέταμεν ἔτι μᾶλλον ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βασιλευούσης, καὶ ἡ λειτουργία αὐτοῦ ἔμεινε καθημερινή καὶ συνήθης, διότι μετὰ τὸν μέγαν τοῦτον ἱεράρχην οὐδεμία χεὶρ ἐτόλμησεν οὐδὲ τολμήσει νὰ ψεύσῃ αὐτὴν· τὸ δ' ἐντελὲς τῶν ἐν αὐτῇ προσευχῶν ἔφθασε τὸν ὕψιστον βαθμόν, ὃν ἡδύνατό ποτε νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρωπότης. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, τὴν γνώμην ταύτην δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὡς τὴν γνώμην τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι θεολόγοι οὕτω παριστᾶσιν αὐτὴν, ὡς λόγου χάριν ὁ καθηγητὴς Ἀδόλφος Hofman, ἐν τῇ Συμβολικῇ αὐτοῦ σημειῶν, κατὰ τὰ συμβολικὰ βιβλία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὴν ἐπὶ τοῦ εἰς ἐξέτασιν ὑποκειμένου ζητήματος γνώμην αὐτῆς, λέγει τὰ αὐτὰ σχεδὸν προστιθεὶς ἅρ' ἑαυτοῦ περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου τὴν φράσιν «aber immer noch ermüdend lange».

(ἔπεται συνέχεια).

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντὴς τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ

ΝΕΑ ΠΑΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐνῶ, ἂν μὴ τι ἄλλο, τοῦλάχιστον τὴν μέχρις αὐτοθυσίας καὶ θανάτου ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ, κατέδειξαν τὰ ἐν Ἀθήναις ἐσχάτως τραγικὰ συμβάντα, οἱ ἐν Βατικανῷ ὁμῶς ἐθεώρησαν κατὰλληλον ν' ἀπευθύνωσι καὶ αὐτῇς παπικῇ ἐγκύκλιον, σκοποῦσαν τὴν πρόσκλησιν τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων εἰς τὸν Καθολικισμόν! Καθὰ σημειοῦται εἰς εὐρωπαϊκὰ φύλλα ἡ παπικὴ αὕτη Ἐγκύκλιος ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι καθολικοὺς Ἐπισκόπους, καὶ προτροπῇ αὐτοὺς πρὸς ἀνένδοτον ἐνέργειαν ὑπὲρ τοῦ προσηλυτισμοῦ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀναμνόμεν νὰ ἴδωμεν αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς Ἐγκυκλίου, καὶ ἐπιπέρωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἡμετέρας παρατηρήσεις. Ἄν ὁμῶς, ὡς εἰκάζομεν ἐκ τῶν περὶ αὐτῆς γραφέντων ἢ ἐν λόγῳ παπικῇ Ἐγκύκλιος εἶναι ὁμοία ταῖς προηγηθείσαις σχετικαῖς, προλαμβάνομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὡς μόνον ἀποτέλεσμα αὐτῆς θὰ ἔχῃ τὸ νὰ αὐξήσῃ κατὰ μίαν ἔτι τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. Οἱ ἐν τῷ βατικανῷ εἶνε ἄλλως τε συγγνωστοί κατὰ τοῦτο, καθ' ὅσον βραχυθέτες, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἀπὸ τοῦ ἡμιστά παρήγορον φαινόμενον, ὃ παρουσιάζει αὐτοῖς ἡ ἀπανταχοῦ τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Καθολικοῦ κόσμου ἐντόνως περιχοῦσα ἐσχάτως μάλιστα φωνὴ «*Los von Rom*», στρέφουσιν ἀναψυχῆς χάριν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Ἀλλ' ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολή σαρφίστατα πάντοτε καὶ σύμφωνα πρὸς τὸ ἐνδοξὸν αὐτῆς παρελθὼν ὑπέδειξεν αὐτοῖς ἐκάστοτε τὴν μόνην ἀληθὴ καὶ μόνην δυνατὴν πρὸς συνδιαλλαγὴν καὶ ἐνωσιν ὁδόν, τὸ μόνον στερρόν καὶ ἀσάλευτον ἐκκλησιαστικὸν ἔδρανον, ἅρ' οὐ διὰ τῶν περὶ τὸ δόγμα καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακυβέρνησιν ἀντεπαγγελικῶν νεωτερισμῶν ἀπὸ αἰώνων παρεξέκλιναν, οὐ πρὸς καλὸν βεβήκως οὔτε αὐτῶν τούτων οὔτε τοῦ καθόλου Χριστιανισμοῦ. Πρόσφατοὶ εἰσιν εἰσέτι εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας αἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναμνήριστοι ἱστορικαὶ ἀλήθειαι, αἱ πρὸς τοῖς ἄλλοις σαφῶς καὶ σθεναρῶς ἀνακεφαλαιοῖ ὁ κ. Ριχάρδος Sheridan ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἀνκλυθέντι ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» συγγραμμάτι αὐτοῦ.

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ἄλλως ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ (Orient Orthodoxe) ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Δ. γραφομένων περὶ συστηματικῆς δῆθεν καταπίσεως τῶν Σέρβων ὀρθοδόξων ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀρχιερέων ἢ ἀντιπροσώπων ἀπλῶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου (ἴδε φύλλον 25 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.), δύο μόνον λέ-

Ξεις δὴ σημειώσωμεν, μὴ θέλοντες νὰ κατέλωμεν εἰς μικρολόγους ἀναιρέσεις ἀνκριβῶν προφανῶς καὶ ἐξεπίτηδες ἐξογουμένων εἰδήσεων περὶ δὴθεν ἀποκλεισμῶν, καταπιέσεων καὶ τ.τ. ἀπὸ μέρους τοῦ Οἴκ. Πατριρχείου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ. Ὡς εἶδεν ἐν προηγουμένη σχετικῇ ἡμῶν διατριβῇ ὁ κ. Δ., τὸ Οἰκουμέν. Πατριρχεῖον διαρρήδην ἀποκρούει τὴν φήμην περὶ ὑπάρξεως ἐν αὐτῷ φυλετικῶν τάσεων καὶ σωβινιζόντων ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν, λυπούμεθα δὲ διότι οὐδεμίαν ἐδωκεν προσοχὴν εἰς τὴν δῆλωσιν ἡμῶν ἐκείνην, ἥτις ἀπετέλει τὴν κυρίαν ιδέαν καὶ τὸ κέντρον τῆς διατριβῆς ἡμῶν. Ἐπαναλαμβάνομεν οὐχ ἥττον νὰ δηλώσωμεν καὶ αὖθις, ὅτι τοιαῦτα τάσεις οὐδόλως ὑπάρχουσιν, ὥς οἱ ὑπονομεύοντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην ὑπόλως διαδίδουσιν, οὔτε παρὰ τῶ νῦν ἰθύνοντι τοῦ Οἴκου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὃν καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ «δικαίον» ἀπέκλεσεν ὁ σερβικὸς λαός, καὶ ὅστις ἐπισήμως ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ αὐτοῦ λόγῳ κατεδίκασε τὰς τοιαύτας φυλετικὰς συντριβὰς, ἀλλ' οὔτε παρὰ τινι τῶν περὶ αὐτόν. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριρχεῖον μόνον σκοπὸν ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ ἔχει τὴν σύμφωναν πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ἐκκλησιαστικὴν διακυβέρνησιν τῶν ὑπὸ τὸ κλίμα αὐτοῦ ἐπαρχιῶν, ἐξασκοῦν οὕτω τὰ ἐν αὐταῖς ἐκκλησιαστικὰ πνευματικὰ αὐτοῦ δικαιώματα. Ἄν δὲ ποὺ συμβαίνουσι τοιαῦτα λυπηρὰ συντριβὰ, τυχόντος τὴν εὐκαταίαν Ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην, τούτων τὰ αἴτια πανταχοῦ ἄλλαχού ἢ ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριρχείῳ ζητητέα. «Μὴ ρυθώμεθα φόβον ἐκεῖ, οὐδὲ ἔστι φόβος!».

ΑΓΓΛΙΚΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ*

β'. Περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ Πατὴρ εἶνε ἡ μὲν ἀρχή, αἰτία καὶ πηγή τῆς Θεότητος, καὶ ὅτι ἐξ Αὐτοῦ προέρχεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα προέρχεται ἐκ τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ Συναγίδου Υἱοῦ, καὶ εἶνε ὁ αἰώνιος μεταξὺ αὐτῶν δισμός, καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ συνενοῦνται τῷ Πατρί.

Ἀπεδέχθημεν τὸ Νικαίο-Κωνσταντινουπολιτικὸν Σύμβουλον ὡς παρεδόθη ἡμῖν ὑπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ οὕτως ἐξακολουθοῦμεν ν' ἀπαγγέλλωμεν αὐτὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Λειτουργίᾳ. Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ προβάλωμεν, ὑπὲρ τοῦ ὁρθοδόξου τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἐκφράσεως καθ' αὐτήν, λόγους ὅτινες δὲν εἶνε ἐπ' ἀναγκῆς νὰ συζητηθῶσιν ἐν τῇ βραχείᾳ ταύτῃ ἐκθέσει τῆς διδασκαλίας ἡμῶν. Ὅσον ὅμως ἀρροῖ τὸ κείμενον αὐτὸ τοῦ Συμβούλου, ὁμολογοῦμεν ὅτι αἱ λέξεις

«καὶ τοῦ Υἱοῦ», παρεστήθησαν κατὰ τρόπον ἄτακτον. Ὅθεν ἐπαρκῆς κρινόμενον νὰ δηλώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι εἰς τὰς λέξεις ταύτας προσνέμομεν τὴν προειρημένην ἐννοίαν, ὅτι ὁ Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα εἰσὶ συναγίδιοι, καὶ ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, προερχόμενον ἐκ τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ Υἱοῦ, εἶνε ἐξ αἰῶνος τὸ Πνεῦμα τοῦ τε Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ.

γ'. Περὶ παραδόσεως. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἀποδέχεται καὶ σέβει τὰς ἀρχικάς τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις, αἱτινὲς εἰσιν ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μνήμων οὕτως ὅτι αὐτὸς ὁ κανὼν τῆς Γραφῆς ἐγένετο δεκτὸς ἐκ παραδόσεως. Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτο τρόπον ἀποδέχεται τὸν ὅρον «Τριάς» (ὅστις ἐρμηνεύει τὴν σχέσιν τῶν τριῶν ἁγίων ὑποστάσεων τῆς Θεότητος), τὴν τήρησιν τῆς Ἡμέρας τοῦ Κυρίου, τὸ βάπτισμα τῶν νηπίων, καὶ ἄλλα παρὰ πλῆθυσ ἀρθρα πίστεως καὶ πράξεως τῆς Κοθόλου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας πάντοτε ἐκήρυξεν ἐαυτὴν προσηλωμένην εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀντικειμένην εἰς νεωτερισμούς. Κρίνει ὅμως πολλὰ πειθαρχικά καὶ τελετουργικά πράγματα ὡς ἀδιάφορα, καὶ ὡς ἐξαρτώμενα ἐκ τῆς ἐξουσίας τῶν ἐκασταχοῦ ἐθνικῶν ἢ ἰδιῶν Ἐκκλησιῶν, πρὸς τροποποίησιν ἢ διαρρύθμισιν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ποθοῦμεν, ἐν πάσῃ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ, ἵνα οἱ ἀναγινώσκοντες τὰς προεκτεθείσας ἀπαντήσεις ἀντιληφθῶσιν αὐτῶν ἐν πνεύματι Χριστιανικῆς καλοκἀγαθίας καὶ εὐελπιστίας. «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί!» μακάριοι δὲ μάλιστα οἱ τὴν εἰρήνην ποιοῦντες ἐν τῇ πόλει τοῦ Χριστοῦ. Οὐδόλως δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι θέλησις τοῦ Θεοῦ εἶνε τὰ τέκνα Αὐτοῦ νὰ διατελῶσι διεστῶτα ἀλλήλων, μόνον καὶ μόνον διότι σκέπτονται οὐχὶ ὁμοίως ἐπὶ παντὸς θέματος δυσχεροῦς. Αἱ μεταξὺ Χριστιανῶν διαιρέσεις καὶ διαμάχαι εἶνε ἔργον τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ δὲ μεταξὺ αὐτῶν ψυχρότης τείνει εἰς ἐξασθένησιν τῆς καλῆς μαρτυρίας, ἣν ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ προσφέρῃ τῷ Χριστῷ. Ἄς ἀποφασίσωσι λοιπὸν πάντες οἱ Χριστιανοί, οἱ ἀναγινώσκοντες τὰς σελίδας ταύτας, νὰ καταβάλωσι σπουδαίαν προσπάθειαν ὑπὲρ σαφειτέρως πρὸς ἀλλήλους συνεννόσεως, καὶ ὑπὲρ στενωτέρων καὶ φιλικωτέρων σχέσεων μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, ἀποβλέποντες ὁμοῦ καὶ μόνον εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὠφέλειαν ψυχῶν ἀθανάτων.

* Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 475—476.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— *Χοροστασίαι.* — Τῶν ἐν Γαλατῇ καὶ Τζιβαλίω ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου ἱερῶν ναῶν πανηγυριζόντων χθές, ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτοῖς, κατὰ μὲν τὸν ἑσπερινὸν ἐν τῷ πρώτῳ, κατὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ δευτέρῳ ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐνορίας πολλὰ ἐνδείξεις βαθυτάτου σεβασμοῦ ἐξεδηλώθησαν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα διὰ προσφωνήσεων ἐκ μέρους τῶν κοινοτήτων διατρανωσασῶν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ στοργὴν πρὸς τὸν σεπτὸν ἐθνάρχην. Εἰς τὰς προσφωνήσεις δὲ ἀπαντῶσα ἡ Α. Θ. Π. συνέστησε τὴν ἐν πνεύματι ὁμονοίας σύμπραξιν πάντων πρὸς εὐδόωσιν τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων καὶ βελτίωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων.

— *Συνεδρία δύο Σωμάτων.* — Τὰ δύο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σώματα, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ ἐντιμὸν Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον συνήλθον τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς κοινὴν συνεδρίαν ἐξακολουθήσαντα τὰς ἐπὶ διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ζητημάτων συσκέψεις καὶ ἀποφάσεις αὐτῶν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδρίας ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων διορισθείσης Ἐπιτροπῆς, συγχειμένης ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου, προέδρου, καὶ τῶν ἐντίμων Γεωργίου Ἀποστολίδου, Ἰωάννου Μαρμπούλου, Ἰωάννου Χλωροῦ, Στεφάνου Καραθεοδωρῆ καὶ Ν. Σουλλίδου, εἰς ἣν εἶχεν ἀνατεθῆ ὅπως ἀντιπαραβάλλῃ τὰ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ Κεφάλαια τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Γενικῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν πρὸς τὰς πρώτας μεταφράσεις, καὶ τὸ πόρισμα τῆς ἐπ' αὐτῶν μελέτης ὑποβάλλῃ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι διὰ τὰ περαιτέρω. Εἶτα τὰ δύο Σώματα διώρισαν νέαν ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. καὶ ἀρχιεραματῆος τῆς Ἱ. Συνόδου Φωτίου καὶ τοῦ Α' Γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου Παναγιώτου Νικολοπούλου, ὅπως αὕτη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως προβῇ εἰς τὴν λεκτικὴν διόρθωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ κειμένου καὶ τὴν συμφώνως τῷ πρωτοτύπῳ συμπλήρωσιν αὐτοῦ ὡς καὶ τὴν μελέτην τῶν πρακτικῶν, τῶν ἀφορώντων ἐκκλησιαστικόν τι ζήτημα.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ ἱατροῦ Σπυρίδωνος Ζαβιτσιάνου, διορισθέντος προέδρου Ἐπιτροπῆς μελλούσης ἵνα μελετήσῃ τὴν διὰ τρόπου οἰκονομικώτερου καὶ ἀνυσιμωτέρου ὑπηρεσίαν τῶν ἐκθέτων, ὡς ἐγράψαμεν, διορίσθησαν μέλη οἱ κκ. Ἀθαν. Πηνιατῶρος, Στ. Παντεμαλῆς, Ἱ. Σιώτης, Ν. Βασιλειάδης, Δημ. Σωφρονιάδης καὶ Φ. Δημητριάδης.

Ὁμοίως μέλος τῆς πρὸς ἀγορὰν καὶ διασκευὴν τοῦ ἐν Πριγκήπῳ κτιρίου Πρίγκηπο-Παλλὰς, ἐν ᾧ μέλλει νὰ ἐγκαταστή τὸ ἐν Ἑπταπυργίῳ Ἐθνικὸν Ὁρφανοτροφεῖον, Ἐπιτροπῆς διορίσθη ὁ κ. Ζ. Φυτίλης, τῶν κ.κ. Α. Ζαρίφη καὶ Ἀλ. Φωτιάδου μὴ ἀποδεξαμένων τὴν ἐκλογὴν.

Ὡσαύτως ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ, ἀφορμῆς δοθείσης ἐκ τινος ἐπιστολῆς τῆς Α. Σ. τοῦ μητροπολίτου Χαλκηδόνος Γερμανοῦ, τὰ δύο Σώματα διώρισαν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἀρχιμανδριτῶν Φωτίου, ἀρχιεραματῆος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ Καλλινίκου Δελικάνη, ἀρχιεποφύλακος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεποφύλακίου καὶ τοῦ ἀξιότιμου Π. Νικολοπούλου, Α' Γραμ-

ματῆος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὅπως μελετήσασα διατυπώσῃ τὰς σκέψεις αὐτῆς περὶ τῶν προσόντων, ἅτινα δεόν νὰ φέρωσιν οἱ ἐκάστοτε ὡς ἔφοροι τῶν σχολῶν καὶ ἐπίτροποι τῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκλεγόμενοι ἐνορίζονται.

— *Ἐπέτειος τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσίας.* — Τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σεπτοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου τοῦ Β'. ἄγοντος χθές τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν, δοξολογία ἐτελέσθη ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ ναὶδρίῳ τῆς ρωσικῆς πρεσβείας. Κατὰ ταύτην παρέστησαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος καὶ ὁ διευθυντῆς τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Ι. Τανταλίδης οἵτινες καὶ μετὰ τὸ πέρας διηρμήνευσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πρεσβείας τῇ Α. Ε. τῷ πρεσβευτῇ Ζηνοβίῳ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ὡσαύτως ἐπὶ τούτῳ παρέστησαν καὶ εἶτα διηρμήνευσαν τὰς εὐχὰς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ οἱ σεβασμ. ἄγιοι Νεαπόλεως Ἀρσένιος, Ἀμίδης Βενιαμὴν καὶ ὁ ἀρχιμ. Κάλλιστος, ἐκ μέρους δὲ τῶν Ἀγίων Τόπων οἱ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωποι αὐτῶν.

— *Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. Τρίτης ἀνεγνώσθη ἀνακοίνωσις τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ ἐν τῇ βασιλευσῇ παρεπιδημοῦντος Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ, ὡς ἀπὸ μέρους ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, ἀφορῶσα τὴν ἐν γένει κατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας καὶ ὑποδεικνύουσα τὴν ἐπὶ τὰ κρίττω διαρρυθμίσιν αὐτῶν.

— *Κυπριακὸν ζήτημα.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου σχετικὴ πρὸς τὸ ἐν Κύπρῳ ὑφιστάμενον ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα.

— *Ἐκκλησιαστ. Μουσικὸς Σύλλογος.* — Τῇ π. Τρίτῃ, μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἐν μέσῳ συμπύκνου φιλομούσου ὁμηγύρεως ἐγένετο, ὡς ἐγράψαμεν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἡ ἐπέτειος τελετὴ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐδρεύοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου.

Τῆς ἑορτῆς προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ἐπίτιμος τοῦ ἑορτάζοντος Σωματείου πρόεδρος. Κατ' αὐτὴν παρέστη καὶ ἡ Α. Θ. Μ. ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανός, οἱ σεβ. ἄγιοι συνοδικοί, ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτος, ἀντιπρόσωποι τῶν πρεσβειῶν Ρωσίας καὶ Σερβίας, ἡ Α. Ε. ὁ ἀρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγ. Τόπων, ὁ ρώσος ἱερεὺς Παῦλος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι διαπρεπεῖς κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι.

Ἡ ἐναρξὶς τῆς τελετῆς ἐγένετο δι' ὕμνου πρὸς τὸν ἑορτάζομενον ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, πάτρωνα τοῦ Συλλόγου, ψαλέντος ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν μαθητῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῆς Μουσικῆς σχολῆς τοῦ Συλλόγου.

Μετὰ τὸν ὕμνον, ὃν πάντες ἱκροάσαντο ἐπὶ ποδῶν, ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἔλληγιμ. διευθυντῆς τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου κ. Χρ. Χατζηχρήστου, ὃς διὰ πανηγυρικοῦ καλλιπεστάτου εἰς στίχους δακτυλικούς ἐνεκωμίασε τοὺς μελωδοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ τὸν ἔξοχον ὁμολογῶν, τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. Τῷ κ. Χατζηχρήστῳ κατελθόντι τοῦ βήματος ἐν μέσῳ ζωερῶν χειροκροτήσεων τοῦ ἀκροατηρίου συνεχάρη ἡ Α. Θ. Π. καὶ πᾶσα ἡ ἐπίλεκτος λαοπῆ ὁμήγυρις.

Μετέπειτα ἐψάλλη ὕμνος πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν σεπτὸν

Ἄνακτα ἡμῶν μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποῦ οὐ καθηγῆται καὶ γενικῶς ἐπόπτης τῆς μουσικῆς σχολῆς μουσικολόγος Γεώργιος Παπαδόπουλος ὑψοχάριστος θερμῶς τοὺς συνελθόντας εἰς τὴν τελετὴν τοῦ Συλλόγου καὶ τῆς μουσικῆς αὐτοῦ σχολῆς.

Κατόπιν ψαλόντος τοῦ πολυχρονισμοῦ τοῦ Πατριάρχου, ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσφράγισε τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν τὸ μὲν εὐλογήσασα καὶ ἐπαινέσασα πάντας τοὺς κοπιῶντας καὶ ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς εὐδοκίᾳς τοῦ Συλλόγου, καὶ ἰδίᾳ τὸν ἄλλογ. κ. Γ. Παπαδόπουλον, τὸ δὲ ἡγγεῖλεν ὅτι τὰ Δύο Σώματα ἐψήφισαν ἐπιχορηγήσιν ἐτησίαν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου ἐκ τοῦ Ἑθν. Ταμείου μέλλουσιν σὺν τῷ χρόνῳ ἔνα ἀξιοῦν.

— Μητροπολίτης Νικοπόλεως — Τῆς Α. Σ. τοῦ μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεσβύτερος ἀδιαθετοῦντος ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἡ Α. Θ. Π. διηρώτησε τὰς περὶ τῆς υἱείας τῆς Α. Σ. διὰ τοῦ Δευτερεύοντος Παρθενίου.

— Ἐπέτειος ὁνόματος. — Τῆς Α. Ε. τῷ πρεσβυτέρῳ τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτῳ ἄγοντι χθὲς τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου καὶ τοῦ κ. Ι. Τανταλίδου.

Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς καὶ τοῖς ἐορτάζουσι μητροπολίταις Ἀγκύρας καὶ Βόσνης.

Τοῖς δὲ ἐκ τῶν ἐγκρίτων ὁμογενῶν ἄγουσι τὴν ἐορτὴν αὐτῶν ἀξιοῦν Ν. Γεωργιάδης, Ν. Σγουρίδης ἐφέντης, Ν. Βεγκλίδης πασῶ, Ν. Σουλλίδης, Ν. Φωτιάδης ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Ααυρεντίου, καὶ τοῖς κ. κ. Ν. Βασιλειάδης, Ν. Φερμάνογλου Ν. Βασιλάδης, Ν. Νικολαΐδης διευθυντῆς τῆς «Orient» καὶ Ν. Νικολαΐδης ἐξελεγκτῆς τῶν ἐκκλησιολογικῶν διὰ τοῦ Δευτερεύοντος Παρθενίου.

— Πατριάρχ. Ἐκκλησιολογικῶν. — Εὐχαρίστως ἀναγράφουμεν, ὅτι ἡ Α. Σ. ὁ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ παρεπιδημῶν ἄγ. Κασσανδρείας κ. Λεόντιος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα τὸν Οἶκον. Πατριάρχην ἐδήλωσεν ὅτι προσφέρει εἰς τὸ Πατρ. Ἐκκλ. Μουσεῖον τρία ἀρχαῖα ἀντιμήσια, περὶ ὧν ἐλλείπει χώρου θέλομεν προσεχῶς σημειώσῃ τὰ δέοντα.

— Μεσαιωνολογικὴ Ἑταιρεία. — Ἐν μέσῳ ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως φιλαρχαίων ἐγένετο τῇ π. Κυριακῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἡ προαγγελθεῖσα συνεδρίασις τῆς Μεσαιωνολογικῆς Ἑταιρείας, ἐν ᾗ σύσκεψις ἐγένετο περὶ τῶν μέσῳ τῆς ἀνυσιμωτέρας τῆς Ἑταιρείας ἐνεργείας. Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνωσθήσαν ὑπὸ τε τοῦ προέδρου κ. Μ. Ι. Γεδεών καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν κ. Ψάχου λίαν ἐνδιαφέρουσαι ἀρχαιολογικαὶ ἀνακρινώσεις.

— Διερεῖα γενναϊόφρων. — Ἡ ἐν Ἀθήναις τὰς διατριβάς ποιουμένη ἐλληνομαθὴς γαλατίας κόμησσα δὲ Ριανκούρ, ἥς αἱ πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ἀχραιφνεῖς συμπάθειαι εἰσι γνωσταί, νέον τεκμήριον αὐτῶν παρεχομένη, δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς πρὸς τὸν ἐρίτιμον ὁμογενῆ τραπεζίτην Λεωνίδαν Ζαρίφην ἐδήλωσεν ὅτι πάνυ προθύμως τίθησιν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ 10,000 φράγκα ἐπὶ σκοπῶ, ὅπως διατεθῶσι ταῦτα, ὡς ἂν ἐγκρίνῃ κάλλιον.

Τῆς δωρεᾶς τῆς εὐγενεστάτης γαλατίας γνωσθείσης τῇ ἀγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς π. Τρίτης, ἐνεκρίθη ὅπως ἐκρηχθῶσι τῇ γενναϊόφρονι δωρητρίᾳ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῖς γενναϊόφρονι αἰσθημασιν αὐτῆς.

— Αἱ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἐκλογαί. — Καίτοι καθυστερεῖ εἰσέτι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐφόρων

ἐνίων ἐνοριῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὐχ ἦττον μετὰ πολλῆς τῆς εὐαρέσκειας σημειοῦμεν ὅτι ἐν ταῖς πλείσταῖς τῶν ἐνοριῶν αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἐξελεγκτικῶν Ἐπιτροπῶν, τῶν Ἐπιτρόπων τῶν ναῶν καὶ τῶν Ἐφόρων τῶν Σχολῶν διεξήχθησαν ἐν πλήρει νομιμοπροσύνῃ καὶ τάξει καὶ ἐν γένει διὰ τρόπου διατρανοῦντος τὸ διαλλακτικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἤρξατο νὰ ἐπικρατῇ μεταξὺ τῶν ἐνοριῶν, καὶ ὅπερ ἐπανειλημμένως συνέστησεν ἅπασιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὁ πεπνυμένος ἐθνάρχης ἡμῶν διακηρύξας αὐτὸ ὡς τὴν ἀσφαλεστέραν βάσιν τῆς ἀνορθώσεως τῶν παρ' ἡμῖν πλημμελῶς ἐχόντων κοινοτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων. Ἐπιφυλασσόμενοι ὅπως μετὰ τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν πλήρη δημοσιεύσωμεν τὸν κατάλογον τῶν ἐκλεγέντων ἐξαίρομεν μετὰ χαρᾶς τὸ εὐάρεστον τοῦτο σημεῖον τῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ λυσιτελοῦς κοινοπραγίας, ἀφ' ἧς καὶ μόνῃς δεόν ν' ἀπεκδεχώμεθα τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων καὶ πᾶσαν ἀληθὴ πρόοδον.

— Πατριαρχικαὶ προσηύσεις. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἶκου. Πατριάρχης διεδίδασκε τῇ παρελ. Κυριακῇ τὰς εὐχὰς μὲν καὶ εὐλογίας αὐτοῦ τῷ ἀξιοῦν Παντ. Λογάρῃ, προξένῳ τῆς Τουρκίας ἐν Ταϊγανίῳ, ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἀφίξει, τὰ συλλυπητήρια δὲ τῇ οἰκογενείᾳ Κλουπετζόγλου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Ἡλίου Κλουπετζόγλου, μέλους τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διατελέσαντος, διὰ τοῦ ἐκ τῶν πατριαρχ. διακόνων Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Οὐρανία Κωνστ. Σαβράμη, τὸ γένος Τζελέπη, ὑπὸ κ. Ὁθωμανῇ, τέως μὲν διαμείνασα ἀλληλοδιαδόχως ἐν Πέραν κατὰ τὸ Καλιοντζή Κουλοῦκ ὑπερβεν τοῦ καφρείου ἀδ. Βόσπορος, εἶτα ἐν Σμύρνῃ, ἐν Σάμῳ καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐπανελθοῦσα εἰς Πέραν καὶ διαμείνασα ἐν Παπὰς-Κιουπροσου καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς Τιμόγῃ καὶ Βενεδίκ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. Εὐρωπαῖστὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἶτα αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματ. Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς Κωνσταντίνου Δημητρίου Σαβράμη, ὑπηκόου Ὁθωμανοῦ, ὑπαλλήλου καὶ κατοικοῦ Πέραν, προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 20 Νομβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Κορνυδάς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

2

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Ὁυπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

библиотека
УПОНАЛЬНОГО
ЧТЕНА
ИМЕНИ И. И. Д. ЧИНИКОВА

02/09/25

902507

НБ ОНУ

1948

Ж. 14 - 726336